

Uks Palwe-laul.

Wistil: So pole isand süddamest, n. t. s.

1. So heldus, jummal, ullatab ni ma kui taewa ülle; so südda itka hallastab; ja sinno jõud ei lõppe; oh helde, wäggetw issa sa, mind omma last nüüd kule ka, et tullen sinno palwel!

2. Ei passu ma suurt warrandust, ei ilma kallid asjo; mul anna agga tarwidust, et sest ei olleks pudo, ning tarkust jummal tunda sind, ja Jesust, kui ka ennast mind, et hing woiks rikkaks sada.

3. Suurt auu ma ei passu ka, ehk kalliks sedda peaks; mind pattust agga puhhasta, et ennast ei te alwaks, ning sedda auu anna mul, et armas ollen, jummal, sul, ja neil kes tõest waggad.

4. Ei posse ka pitk igga se, mis so käest, jummal, ihkan, waid et ma ellus targaste so taes wariki nouan. Mo ello pãwad on so käes; mind lasse-agga sinno ees, kui surren, armo leida!

S ä b b e m a t t a.

Uks Moisa-wannem olli ühhele tallopojale keif wannad wõllad finkinud, olli temmale suuwivilja ja ruffid moisa polest lastnud mahha teha, olli temmale keif tarwitawad lojufsed ja keif maja- ja põllo-ristad kätte andnud, ja olli temmale peäleki lubbanud, temmale abbi teha kui temmale appardus peaks johtusma. Olleks nüüd se tallopoeg keif need anded diete tallele pannud ja pruukinud, ja olleks ta nõbbedaste tõed teinud; küll siis temma hea põlwe olleks kossund. Agga sedda temma ei teinud mitte. Temma ei pannud ommad-mas ja -ristad mitte tallele, waid olli laisk ja holetaja jodik. Kui ta nüüd seläbbi pea jälle kehwas lüks, ja temmale kiusas kätte tulli; siis lüks ta Moisawannema kallale, ja pallus tedda, et ta temmale abbi teeks ja temma tallo waesusse eest hoiaks, nenda kui ta olli lubbanud. Siis kostis Moisawannem: „Ma olen sulle jo abbi teinud, kui ma sulle keif need asjad andsin, mis tarwis lüksid, sind jälle kossutada. Nüüd piddi sul sedda taht-